

Üks nõiduse lugu.

Ühes weikeses linnakeses P., kust kaunitene oja oma woogusid wahutades suure rutuga läbi weeretab, seisab pea lesklohas kõrts ehk peenemalt üteldud, trahter, mis alati inimestega täidetud oli. Ega see ka ime ei olnud, jookide ja sõõride eest sai kõigiti hästi muretseturud, peale selle ajas trahterperemehe tütar Liisa, ladus ja lõbus netu, wõerastele alati magusat ja naljakat juttu. Igaüks, olgu ka kõige pahuram ja pahasem inimene, pidi Liisa terawat nalja ja kõlawat naeru kuuldes ka ise pea lõbusalt naljatama ja naerma hakkama.

Minult ühe juures oli see asi just ümberpööratud: ta naljatas ja naeris alati muidu, astus ta aga trahterisse, siis oli rõõmu taju koguni ära kadunud. Kui ka teised mõne nalja üle nii naeriswad, et silmist wesi weeres ja wats wabises, istus ta alati kulmu kortsutades ühe üksiklase laua ääres ja waatis ainult kas õlle klaasi ehk ilusa tallitajanna Liisa peale. Lugejad saawad siin täiesti aru, kuidas asjalood seisawad, aga ka tema kõrtsinaabrid oliwad noore mehe mõtetest aru saanud, ning mõndagi paha nalja oleks tehtud, kui mitte poisil tugew teha jõud kõiki „naljategijaid“ auukartlikus kauguses ei oleks hoidnud. See oli rikka mõldre S. ainukene poeg Willem.

Minukene inimene, kellega Willem alati heasti läbi sai, oli naabri kaupmehe poeg, tema nooruse ea sõber Juhan. Selle pea oli alati kõiksuguseid tondi ja nõiduse lugusid täis, mida ta igaford teistele ettepuhuda armastas. Kord õhtu Willemiga lakekeisri kõrtsist kodu minnes, ütles ta forraga seltsimehele:

„Kas sa tead midagi, Willem?“

„Mitte midagi weel, mis seal siis on?“ oli selle pahane wastus.

„Kuule, wana sõber, asjad ei ole mitte kõik üsna korras. Sa ei räägi kõrtis istudes kellegiga ühte sõnagi, waatad ja võrnitsed peale; kui aga Liisa tuleb, siis näib, nagu kisuks sul keegi silmad ja suu pärani lahti.“

„See ei ole sinu asi!“ wastas Willem wihaselt ning tõmbas tugewa käe rusikasse.

„Mis sa siis nii pahane oled, ma ei ole sinu üle ju ühtegi halba rääkinud! Et ma, nagu sa tead, sinu südame sõber olen, siis ütlen ma sulle otsekohe südame pealt wälja, mis mind waebab. Ma arwan et — et — Liisa sinu ära on nõidunud.“

„Ah, mis sa unistad,“ wastas Willem pool naljatakse, pool tõega, mina olla nüüd Liisast ära nõidunud. Kuidas wiisi on ta seda siis küll peale hakanud? Et ma aga sulle näidata tahan, et ka sell korral, kui ta mind tõesti ära peaks nõidunud olema, see minu juures midagi mõjunud ei ole. Mina ei lähe sinna mitte enam. Sa wõid mind homme umbes sell ajal sõbra Hansu juures eodata, kus ma harilikult Liisa juure läksin.“

„Soob, see on siis kõik wäga hea. Mis aga ära nõidumise kohta läib, siis pean ma sulle tähendama, et see sul täiesti on. Sa tunned ju ometi wana Kadaka Teemud. Küsi aga selle käest, kuidas siis asju ajatakse, kui näituselks naesed mehi oma wõrtu tõmmata püüawad. Tema teab, kuidas jooki walmistama peab, et see, kes sellest joob, mitte enam lahti ei pääse. . . Ma arwan ka tõesti näinud olewat, et Liisa enne kui ta sinule õlle klaasi andis, ilka seal